

Å få nytt pass i England er på ingen måte en rask eller enkel prosess. Åtte timer i tog med en liten sjarmør byr heldigvis på mange smil

En misjonærs hverdag

De fleste av oss er klar over at det å være misjonær i et annet land ikke alltid er så glamorøst som det kan se ut som i artikler og på sosiale medier. Vi vet at mellom klemmer fra fattige barn og feiring av dyrekjøpte frelseshistorier, er det hverdager med «blod, svette og tårer». Vi vet at det kan være store utfordringer og tider med ensomhet. Men selv dette kan være en del av et romantisk bilde av det å være misjonær. Det vi derimot ikke like ofte tenker over, er det kjedelige, det monotone; timene kastet bort på tøv.

Dette er min historie. Vår familie har bodd i England i nesten ti år. Vi har sett og opplevd virkelig hjertevarmende ting, og vi har gjennomgått noen forferdelige ting. Vi har sett flom og hjemløshet, og vi har sett ubeskrivelig generøsitet. Men en del av prisen vi betaler for å tjene Gud, som vi gjør, er at vi er «innvandrere». Jeg tenker ikke da på flyktninger som kommer til Storbritannia i gummibåter; jeg tenker på det faktum at vi ikke er briter og at vi derfor trenger både pass og visum. Og når passene går ut, må vi fornye dem - umiddelbart. For oss er ikke dette så enkelt som å stikke innom nærmeste politikammer eller postkontor. Vi må til den norske ambassaden. Dette ville ikke vært så vanskelig dersom vi bodde i London, hvor ambassaden er, men det gjør vi altså ikke. Vi bor nemlig så langt fra London som det går an å komme i England. Det betyr at vi må belage oss på en fire timers togtur hver vei, KUN for å søke om et nytt pass!

I desember i fjor ønsket vi vårt fjerde barn velkommen i familien. En nydelig liten jente etter tre gutter. Siden vi var midt i en global pandemi, var det å reise en av våre største bekymringer i den tiden. Dersom vi måtte reise; hvordan skulle vi reise med henne? Hun måtte få et norsk pass. Man kan kun søke om pass med en timeavtale hos ambassaden. Etter ni måneder klarte vi endelig å bestille en time. Ikke for å få hennes pass, men for å få hennes personnummer! Det måtte vi ha først. Og begge foreldre må være til stede. Så vi foreldre måtte altså tilbringe en hel dag, åtte timer totalt, på et tog med en jente på 9,5 måned for en fem minutters timeavtale på ambassaden. Vi fikk våre dokumenter, og så fikk vi beskjed om at det ville gå to nye måneder før vi ville få EN NY timeavtale!

London er en pulserende, spennende by, og vi liker vel alle en god storby. Men jeg kan si deg at det er nesten smertefullt å reise DEN lange veien, for så kun å ha tid til å gå direkte til ambassaden og så rett tilbake til togstasjonen. For ikke å snakke om den anstrengende oppgaven å skulle underholde en, ikke helt, smårolling på et tog i åtte timer.

Forhåpentligvis har vi nye pass snart. Og da trenger vi ikke å ta DEN reisen igjen på en lang stund!

Leah Tjemsland

Les mer om England og
arbeidet på:
nms.no/finndinmenighet

Da verden var som før – før koronapandemien – kom NMS' misjonærer i kontakt med ungdom i parken – ofte over en kopp kakao.

SJEKK UT NMSU SIN RESSURSBANK!

Her finner du nyttige ressurser til bruk i trosopplæringen:

*Globale glimt - andakter - lederkurs
Lys våken - Tårnagenthelg - Kirkemiddag.*

Ressursbanken er ny,
vi jobber stadig med å legge ut
flere ressurser, følg med!

nmsu.no/ressurser

Hva gjør vi i England?

Vi etablerer nye møtesteder for ungdom hvor de får muligheten til å bli mer kjent med Jesus og troen, gjennom utadrettet arbeid som skolelag, kakao etter skoletid og ungdomsklubb i parken.

I samarbeid med lokale menigheter planter vi ungdomsmenigheter, driver ledertrening og følger opp ulike ungdomsgrupper tilknyttet arbeidet.

Carlisle bispedømme og Den engelske kirke er hovedsamarbeidspartner, og alt arbeidet skjer i regi av dem.